

הקיפוד והארנב

ל. בכשטיין

הסיפור הזה נשמע כמו בדיה, אך הוא בכל זאת אמיתי, כי סיפר לי אותו סבא שלי, וכשסיפר אותו אמר תמיד "הוא בוודאי אמיתי, ילדים שלי, כי אחרת לא ניתן היה הרי לספר אותו". וכך היה המעשה:

היה זה יום א' בסתיו, בדיוק בזמן פריחת הדוחן. השמש הזהיבה בשמיים, רוח בוקר קלה נשבה, העפרונים שרו גבוה מעל, הדבורים זמזמו בתוך הדוחן ואנשים לבושים חגיגית הלכו לכנסייה, בקיצור כולם היו מרוצים, וכך גם הקיפוד. הקיפוד עמד לפני ביתו בזרועות שלובות, התבונן בנעשה בחוץ וזימר לעצמו שיר קטן, מרוצה, כפי שקיפוד יכול להיות מרוצה בבוקר של יום א'.

כשכך זימר לעצמו בשקט, עלה לו רעיון לטייל

קצת, בזמן שאישתו רוחצת ומלבישה את ילדיו. תוך כדי כך יוכל גם לבדוק את שדה הסלק שלו. הסלק גדל לא רחוק מביתו והוא, אישתו וילדיו נהגו

לאכול ממנו, ולכן הוא התייחס אליו כמו אל שלו.

הקיפוד סגר את דלת ביתו ויצא לשדה. בדיוק עבר ליד שיח ורדי הבר כשפגש את הארנב, שגם הוא יצא במטרה דומה, כלומר לבדוק את שדה הכרוב שלו. כשהקיפוד ראה

את הארנב, בירך אותו לבוקר טוב. אך הארנב, שראה את עצמו תמיד בעל עמדה חברתית מכובדת יותר, לא ענה לברכה אלה פנה ישירות לקיפוד באומרו "איך

קורה שאתה מסתובב בשדות מוקדם כל כך?"
"אני מטייל" ענה הקיפוד.

"מטייל?" צחק הארנב "נראה לי שהיית יכול
להשתמש ברגליך למטרות
טובות יותר."

התשובה הרגיזה מאוד את
הקיפוד. הוא מוכן היה לסבול
הרבה עלבונות, אך לא רצה
לשמוע דבר על רגליו, כי הן היו
עקומות פלורין.

"אתה חושב" אמר "שברגליך
שלך תוכל לבצע יותר?"

"כך אני חושב" ענה הארנב.

"אז הבה וננסה" אמר הקיפוד
"אני מוכן להתערב שאגבר עליך
במרוץ."

"זה נשמע מצחיק. אתה עם
הרגליים העקומות שלך" ענה

הארנב "אבל אני מוכן, אם אתה רוצה להתערב. על
מה מתערבים?"

"על פלורין זהב ובבקבוק יין" אמר הקיפוד.
"מסכים" אמר הארנב. "בוא ונתחיל מיד".

"לא, זה לא ילך כל כך מהר" אמר הקיפוד "אני עוד
לא התעוררתי ממש אחרי לילה. אחזור עכשיו

הביתה ואוכל ארוחת בוקר. בעוד חצי שעה נפגש
כאן שוב." הארנב הסכים והקיפוד חזר הביתה.

בדרך אמר הקיפוד לעצמו "הארנב מסתמך על
רגליו הארוכות, אבל אני אגבר עליו. הוא חושב את
עצמו לאדון אציל, אך למעשה הוא טיפש גדול ולכן
יצטרך לשלם?"

כשחזר הביתה אמר הקיפוד לאישתו "אישה,

"אפשר עכשיו כבר לרוץ?" שאל הארנב.
"כן, בוודאי!" ענה הקיפוד.

הם נעמדו בקצה התלם והארנב ספר "אחד, שתיים, שלוש!" ורץ כמו רוח לאורך התלם. אבל הקיפוד עשה רק שלושה צעדים קטנים, חזר לראש התלם שלו והתיישב בנחת. כשהארנב במהירות גדולה הגיע לקצה התלם קראה לקראתו גברת קיפוד "אני כבר כאן!" הארנב השתומם, קשה היה לו להאמין, אבל גברת קיפוד

תתלבשי מהר ובואי אתי לשדה."
"מה קרה?" שאלה היא.
"התערבתי עם הארנב על פלורין זהב ובקבוק יין שאגבר עליו במרוץ, ואני זקוק את עזרתך."
"וי, בעלי" קראה אשת הקיפוד "איפה השכל שלך? מה קרה לך. איך תתחרה עם הארנב במרוץ?"
"תנוחי דעתך" אמר הקיפוד "תשאירי לי זאת ואל תתערבי בענייני גברים. זו בעיה שלי. תתלבשי ובואי."
מה יכלה האישה לעשות. היא נאלצה להישמע אם תרצה ואם לאו.
כשהיו כבר בדרך אמר הקיפוד לאישתו "עכשיו תקשיבי לדברי". ראי, שם בשדה הזה אנחנו נתחרה. הארנב ירוץ בתלם אחד ואני בתלם שני ונתחיל לרוץ מלמעלה. את תעמדי שם, בקצה התלם למטה ואל תעשי כלום, ורק כאשר הארנב יגיע תגידי "אני כבר כאן!"
הם הגיעו לשדה והקיפוד העמיד את אישתו במקום ובעצמו התקדם לקראת הארנב, שהיה כבר מוכן לריצה.

בפעם השבעים וארבע הארנב כבר לא הגיע לסוף.
הוא נפל באמצע התלם, דם זרם לא מהאף והוא
מת שם מעייפות.

הקיפוד לקח את פלורין הזהב ובקבוק היין, קרא
לאישתו וביחד חזרו הביתה בנחת. אם עוד לא
מתו, הם חיים שם עד היום.

לכן עד היום אף ארנב מאזור בוקסטהודה בגרמניה
לא יעז להתחרות עם קיפוד מקומי בריצה.
ומוסר השכל מהסיפור הוא, שלא כדאי להתגרות
בחלש יותר ולצחוק ממנו, גם אם הוא רק קיפוד.

הייתה דומה לקיפוד עצמו
והוא לא יכול היה להבחין
ביניהם. לכן חשב שהקיפוד
הגיע למטרה לפניו.

"משהו כאן לא בסדר" קרא
הארנב "בוא ונרוץ עכשיו
חזרה" ושוב רץ מהר כמו
רוח עד שהאוזניים כמעט
עפו מראשו.

גברת קיפוד נשארה בשקט
במקומה. וכשהארנב הגיע
לראש התלם יצא הקיפוד

לקראתו ואמר "כן, אני כבר כאן!"

הארנב, מבולבל לגמרי, קרא "עוד פעם!"
"בסדר" ענה הקיפוד "מצדי, כמה פעמים שרק
תרצה."

וכך רץ הארנב שבעים ושלוש פעמים והקיפודים כל
פעם הופיע לפניו בקצה התלם. כל פעם שהוא
הגיע לכאן או לשם קרא הקיפוד או אישתו "אני
כבר כאן!"